

STŘÍPKY Z ŽITÍ

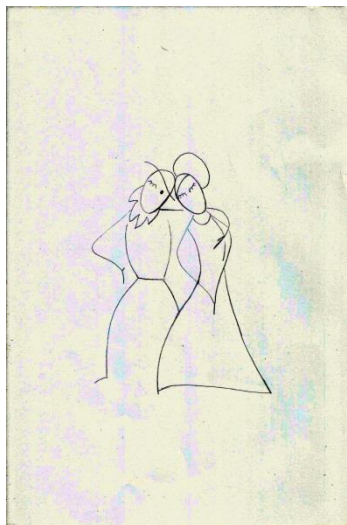

Anna Čtveráková

Anna Čtveráková

Střípky z žití

Seznamka na pohřbu

Zemřel nám šéf po dost dlouhé nemoci a já jsem se měla výhledově stát jeho nástupkyní. Jely jsme s kolegyněmi na pohřeb a já jsem byla pověřena pronést smuteční řeč. Byla jsem z toho dost nervózní a tak když obřad skončil, musely jsme jít samozřejmě šéfa zapít.

Měl v té hospodě hodně lidí z celé Prahy, byl to přeci jenom velký šéf, ale postupně se lidé vytráceli za svými každodenními povinnostmi a nakonec

nás tam zůstalo jen pár. A naposled jenom jeden pán a já!

Znala jsem ho od vidění, chodíval někdy za kolegyněmi, věděla jsem, že je to vdovec a má jednu dceru. Jeho manželka byla také děvčat bývalá kolegyně, ale zemřela před pěti lety.

No a tak jsme popíjeli, nakonec zbyli jenom my dva, já taky nikam nespíchala, byla jsem čerstvě rozvedená.

Povídáme, povídáme /musím podotknout, že se mi moc nelíbil/, ale až do té doby, kdy se zmínil o chaloupce v jižních Čechách! To neměl dělat!

Já jsem z jižních Čech, konkrétně jsem se narodila v Českých Budějovicích, jezdili jsme tam jako děti na každé prázdniny, mám tam pochované rodiče, první lásku a moře příbuzných. Tak to jsem hodně zbystrila pozornost, i když bylo už nad ránem. Nakonec jsme skončili v jeho bytě!

A bylo to! No vlastně v našem věku není čas na nějaké otálení /tehdy nám bylo 45/. A čas letí a nečeká!

On ale přece jenom měl nějaké kamarádky. Jednu učitelku v Hradci a chtěl mi ji představit /nebo mě jí/. Jeli jsme k ní na návštěvu/on si odskočil do ložnice pro pyžamo/, dali jsme si kávu a zase odjeli.

Byla jsem jako Alenka v říši divů. Později jsem se dozvěděla, že ona neměla ještě svoje věci vyřešené /byla ještě vdaná/ a měli takovou úmluvu, že když si někdo z nich najde někoho stálého, že si to poví a vztah skončí.

Potom mu ještě párkrát volala do Prahy, že by se sešli, ale on řekl, že je se mnou, tak toho pak nechala.

A ještě měl jednu přítelkyni, ta byla svobodná, asi od nich z práce, občas se scházeli, řekla bych, že ze zdravotních důvodů /myslím sex/.

Ona byla bezdětná a asi měla představu, že jednou jeho dceři nechá garsonku a nastěhuje se k němu, no hezká představa, ale jenom její!

Ale já asi byla rychlejší.

Tak jsem si postupně k němu vozila nějaké věci např. velký televizor.

Musela jsem odjet na školení do Brna asi na dva dny a ona k němu přišla na návštěvu. A hned se ptala na tu televizi, kde se tam vzala, či jako je? On starý dobráček jí řekl: „To je té paní, co tady bydlí se mnou.“

Ona zařvala, tak vstaň! Vrazila mu pěknou facku a odešla. A bylo vyřešeno!

No byla prostě druhá!

A po třech měsících byla svatba! Já mám dva syny, jeden už měl svůj byt a ten mladší zůstal s tátou v tom našem velikém bytě, protože bychom se do toho malého, který měl můj už manžel, nevešli. Můj mladší syn mi řekl, jestli to s tím pánem myslíš vážně, tak já zůstanu s tátou.

Kolegyním jsme o našem vztahu nic neřekli, o tom, že jsme se dali dohromady, jsme jim řekli, až těsně před svatbou. Vymysleli jsme s mojí švagrovou při šampaňském svatební oznámení, a to znělo: „Vystupujeme z ilegality, datum atd.“, když to kolegyně četly, tak říkali, hele takhle se jmenuje naše šéfová a bylo to venku.

To je všechno moc hezký, ale co ta chaloupka? Ta leží mezi Českými Budějovicemi a Vodňanami, v krásné vesničce /dneska je

to už památková rezervace/. Není to sice to jihočeské baroko, ale je hezká. Když jsem tam přijela poprvé, byla jsem zděšená, protože tam bylo hrozně vlhko, zdi mokré až do jednoho metru, a tak jsme se do toho museli pustit s vervou mně vlastní a makali, makali, makali...

Mnoho let, až to bylo k našemu obrazu. Dokonce jsme ji museli nechat podříznout a odizolovat /kdo má chlupu, ví o čem mluvím/, dřina, ale vyplatí se!

Tenkrát moc peněz nebylo, např. tvárnice na stodolu jsme vyráběli v takovém záhadném přístroji, bylo jich hodně, měli jsme je rozložené po celé návsi, aby vyschly! Každý se na to chodil dívat, cože to je. Dneska se tomu už jenom smějeme!

Já na jižní Čechy nedám dopustit, ta láska už bude asi věčná.

No a naše dětičky se nám různě oženily, vdaly, pořídily nám pět vnuků a různě se zase rozvedly, my jsme stále spolu, a to už 28let...

No není to ideální, takový sňatek z rozumu?

V životě je třeba se pro něco zapálit, v krematoriu už bude příliš pozdě...

Psychologie:

Společným znakem všech lidí je to, že je každý jiný!